

„Artiștii își protejează muzeele precum jurnaliștii sursele” - Nicolae VASILE

DOCTORII NOȘTRI

Nicolae VASILE

Doctoratul este ceva ce agită spiritele, creează pasiuni legate de un domeniu care ar trebui cântărit cu mai multă atenție! Acesta a avut și are multiple semnificații, după țară și perioada istorică; astfel, englezii îl consideră ca pe un permis de intrare în filozofia domeniului abordat (Doctor of Philosophy), indiferent de acesta, de la bucătărie până la filozofie, nemții îl consideră atât de important și de determinant pentru persoana care-l deține, încât acest titlu este trecut în actele de identitate. Să știe și polițistul care te penalizează pentru încălcarea regulilor de circulație că a amendat un doctor. Este adevărat că aceasta nu schimbă cu nimic decizia unui om al legii, "de fier", așa cum sunt cei din Germania!

La noi, acest titlu a avut mai multe semnificații; recunoașterea unui stadiu de educație la care ai ajuns, care să-ți permită să desfășori diverse activități din învățământ și cercetare, a fost o primă interpretare, valabilă la început, când în Țările Române nu se atestau aceste calificări și cei doritori trebuiau să facă mari eforturi intelectuale și financiare să le obțină în străinătate. Știm din literatură și istorie cum mari înaintași ai neamului și-au obținut doctoratele la Paris, Viena, Berlin etc. A urmat perioada în care anumite personalități marcante românești au reușit să deschidă în țară studii doctorale bine făcute și recunoscute internațional, până la al doilea război mondial. În perioada comunismului, volumul studiilor doctorale a scăzut foarte mult, selecția a devenit dură și avea obligativitatea avizului autorității locale a Partidului Comunist, ceea ce de multe ori a condus la distorsionarea gravă a rezultatelor competiției. Ideea doctoratului era în acea perioadă mai mult ca o "încununare a unei vieți", decât ca o formă de educație postuniversitară, cum formal era catalogată. În ultima parte a epocii, când s-au făcut abuzuri în toate domeniile, odată cu "împopoțonarea" Elenei Ceaușescu cu tot felul de titluri, reale nemeritate sau inventate, aprecierea titlului de doctor a scăzut. Cunoșc un caz de fost ministru merituos, profesionist într-un domeniu tehnic, cu un doctorat conferit pe merit, care nu l-a utilizat niciodată, de rușine, în atmosfera care se crease atunci, când, în mediul politic, se ajunseseră la oferirea de doctorate drept cadouri ocazionale de diverse evenimente. La fel și cu titlurile de academician!

După 1989 s-a ajuns chiar și mai rău. Pe medie vorbind, cred că situația dinaintea de revoluție este mai bună decât cea prezentă. Privilegiile care atunci erau doar pentru mediul politic au devenit acum regulă generală! Singura restricție care încă a mai rămas este aceea ca doctorandul să aibă studii superioare, deși se poate face doctorat în filozofie cu studii superioare de gastronomie! Cum, un fost ministru al educației, cunoscut prin propunerile năstrușnice pe care le-a tot făcut, a propus să se accepte în facultăți studenți fără bacalaureat, nu ar fi de mirare să vină și cu o propunere de eliminare a acestei ultime restricții de acces spre doctorantură! Și aceasta doar pentru că miniștrii educației, care majoritatea au fost și rectori, au dorit să dea marfă de măcinat pentru universități, indiferent de rezultat!

După aplicarea Strategiei Bologna, doctoratul a devenit forma cea mai înaltă de studii universitare, deci nu încununare, nu împopoțonare, ci educație! Totuși percepția publică veche a rămas și banda rulantă funcționează mai tare ca oricând!

În concepția actuală, din punct de vedere educațional, școala doctorală ar trebui să pregătească cercetători, iar teza de doctorat să fie primul proiect de cercetare al autorului acesteia. Din punct de vedere antreprenorial, un rezultat al cercetării, deci inclusiv o teză de doctorat, ar trebui să fie o **sămânță de nou**, care cultivată cu răbdare, cu management și cu finanțare ar putea rodi și produce cea bunăstare pe care o tot așteptăm la fel de mult precum generațiile trecute i-au așteptat pe americani. Ce frumos sună!...

Care este realitatea? Semnțele noastre de nou, atât cele mai vechi, cât și cele care vin acum pe bandă rulantă, ori rodesc în alte țări, ori stau și se veștejesc la noi în țară, unde nu reprezintă o prioritate pentru nimeni, ci doar, din când în când, la alegeri, un mijloc de câștigat voturi, ori sunt seci, lipsite de conținut și nu vor rodi niciodată, nici la noi, nici în altă parte, dar pot aduce o serie de privilegii de bani sau de imagine. Din păcate, cred că cele seci sunt cele mai multe!

Ce ar trebui să facă, să fie, să reprezinte un doctorand din zilele noastre pentru a avea și o utilitate economico-socială? În afară de obligația de a produce o sămânță de nou plină de consistență și să lupte pentru cultivarea ei, ar trebui să realizeze și un salt în comportament, să contribuie la îmbunătățirea mentalității sociale prin creșterea rezistenței la manipulările de toate felurile care tind să distrugă o nație, precum cele care vin de la politicienii locali, de la politicienii internaționali, de la firmele locale, de la firmele multinaționale, de la ONG-urile locale sau internaționale, care luptă pentru a-și impune propriile interese și nu pe cele ale țării unde activează.

Un doctor, în orice domeniu, este o persoană care a ajuns la nivelul maxim de educație, este mult mai informat decât ceilalți și toți așteaptă să fie și util!...

CE ESTE MUZICA?

Ovidiu TUȚUIANU

De-a lungul istoriei, muzica a fost percepută în diverse moduri funcție de formarea profesională, de nivelul de cultură (generală și specifică) și contextul social/istoric, așa cum rezultă din aforismele și cugetările de mai jos:

- ❖ *Calitățile muzicii trebuie percepute cu mintea și, de aceea, nu judeca muzica cu ajutorul auzului, ci pe baza armoniei matematice!* [Pitagora și discipolii săi (sec.VI î.Hr.) - Muzica sferelor]
- ❖ *Muzica este expresia unei iubiri purificate, adică a pornirilor celor mai nobile ale omului: spre virtute, spre frumos, spre înfrățirea spiritualizată cu ceilalți oameni.* [Platon (428-347 î.Hr.) - Symposium]
- ❖ *Nu trebuie oare ca muzica, pe lângă obișnuita desfătare pe care o prilejuiește ... să servească și un țel mai înalt: influențarea laturii etice și psihice a omului?* [Aristotel (384-322 î.Hr.) - Politica]
- ❖ *Muzica este știință, dar în egală măsură este și artă, ocupând primul loc printre cele șapte arte liberale. Ea trebuie să-l apropie pe om de Dumnezeu, dar o face prin intermediul unor forme care desfată, produc bucurie.* [Toma de Aquino (1225-1274) - De arte musica]
- ❖ *Vraja muzicii izbutește adesea să facă din rău bine, iar răului să îi provoace bine.* [William Shakespeare (1564-1616) - Măsură pentru măsură IV, 1, 16-17]
- ❖ *Muzica este o știință care trebuie să aibă reguli sigure; aceste reguli trebuie extrase dintr-un principiu evident, iar acest principiu nu poate fi cunoscut fără ajutorul matematicilor.* [Jean-Philippe Rameau (1683-1764) - Traité de l'harmonie]
- ❖ *Muzica trebuie să fie scânteia ce aprinde focul în spiritul omenesc.* [Ludwig van Beethoven (1770-1827)]
- ❖ *Melodia nu este o pură și simplă înșiruire de sunete organizate după anumite reguli formale, ea exprimă „procesul dezvoltării tensiunii înăuntrul nostru”.* [Ernst Kurth (1886-1946) - Bazele contrapunctului liniar]
- ❖ *Nu se știe unde încep și unde se sfârșesc muzica grea și cea ușoară, fiindcă nu există decât un singur fel de muzică: muzica bună.* [George Enescu (1881-1955)]
- ❖ *Cântecul popular este prietenul nostru de veacuri.* [Sabin Drăgoi (1894-1968)].

În anul 2005, viața mea familială a fost zguduită de mai multe șocuri, culminate prin decesul neașteptat și rapid al soției (la aproape jumătate de secol de la data când ne-am cunoscut!). A fost un moment de mare cumpănă pe care l-am depășit cu dificultate, cu ajutorul a două terapii neconvenționale: prin muzică și prin scris. Cu această ocazie m-am întrebat, așa cum am făcut-o de mai multe ori pe parcursul existenței mele, **ce este de fapt muzica?** Bazat pe experiența mea de amator „proiectant”, „executant/furnizor” și „consumator” de muzică, am căutat și cred că am găsit un răspuns în înțelepciunea populară. Pornind de la ipoteza că omul constituie un sistem tripartit, compus din *minte, suflet și trup* (corp), în opinia mea muzica este o împletire magică de material și imaterial, care este receptată:

- de *minte*, cu localizare în creier. Vezi expresiile: „Nu-mi mai iese din minte melodia aceea!” și „Muzica asta îmi crapă capul!”;
- de *suflet*, cu localizarea în inimă. Vezi expresiile: „Cântecul acesta mi-a mers la inimă/suflet!” și „Zi-ne (cântă-ne) ceva de inimă albastră!”;
- de *trup*, cu localizare în ureche, țesutul conjunctiv - epitelial (piele), sistemul pilos (păr), precum și în gură! Vezi expresiile: „Are ureche muzicală!”, „Simțea muzica prin toți porii pielii!”, „Ascultând acea melodie, mi s-a făcut pielea de găină și mi s-a zburat părul!”, „Mănâncă muzica pe pâine!” și „Nu mai înghiț/gust o asemenea muzică!”.

Încă din perioada studenției am început să sesizez că fiecare gen al muzicii bune are valențe generale și specifice care trebuie valorificate atât de „producători”, cât și de „consumatori”. Conștientizând importanța folclorului în muzica unei națiuni și în speță minunata bogăție și „unitatea în varietate” a sunetelor magice din cântecul popular românesc și a mișcărilor măiestre ale dansului popular românesc, m-am întrebat de unde ne vin acestea? Peste ani, când am fost cuprins de o mare pasiune pentru istoria veche a neamului nostru, cred că am găsit o explicație și la această întrebare: nimic nu este întâmplător, iar noi românii suntem urmașii uneia dintre cele mai vechi civilizații (numită de Nicolae Densușianu „civilizația pelasgică”), născută pe meleagurile noastre cu 13.000 -15.000 de ani în urmă!

MOMENT LITERAR-ARTISTIC

MUZICĂ ȘI POEZIE

În ședința cercului din 17 iunie 2014 s-a concretizat o idee mai veche, în asentimentul majorității membrilor: **împletirea poeziei cu muzica**.

- În fapt, un spectacol cu trei momente în repertoriu:
- sensibila menestrel Gheorghe GRIGORE, alias GREGORIO de România, a compus și interpretat, acompaniat de chitară, două piese folk pe versurile lui Nicolae VASILE din poeziile „Dor” și „Eu, tu și noi”;
- alte trei poezii semnate Nicolae VASILE: „Dor”, „Aproape departe” și „Lumina de paște” au fost transformate în lieduri de către compozitoarea Daniela STOICESCU și interpretate la fel de profesionist de soprana Adina CIOCOVEANU;
- Ovidiu TUȚUIANU, ca un adevărat cant-autor, acompaniindu-se la pianul din dotarea AGIR, și-a prezentat „IMNUL ENERGETICIENILOR” a cărui audiere în premieră a avut loc la deschiderea Expoziției FOREN 2014 de la Palatul Parlamentului și o compoziție pe versurile lui Nicolae VASILE („Scrie poezie”).

Încheiată cu succes, această inițiativă va continua.

Ioan GANEA-CHRISTU

MARIAN

Artemiu VANCA

Ne-am obișnuit să vedem cerșetori la tot pasul. Îi cunoaștem bine pentru că au locuri fixe de cerșit și ne lovim zilnic de ei. Unii ne impresionează și ne vedem obligați să bângăim mâna în buzunar, cei mai mulți însă, ne revoltă, pentru că fie îi bănuim de escrocherie, simulând cine știe ce handicap, fie considerăm că și-ar putea câștiga pâinea cea de toate zilele muncind și nu cerșind.

Într-una din zile, am remarcat la intrarea magazinului Mega Image din cartierul meu un țigănuș de vreo zece ani, care cerșea. Dacă n-ar fi întins implorator mâna la toți cei ce treceau prin dreptul lui, n-ai fi zis că este cerșetor: era curat și îmbrăcat îngrijit. „Cu siguranță, băiatul ăsta are acasă tot ce-i trebuie și cerșește pentru a-și face rost de bani pentru țigări, băutură sau droguri”, mi-am zis.

(continuare în pag. 2)

(urmare din pag. 1)

– Ce-i cu tine aici? I-am întrebat, pe un ton răstit. S-a uitat intimidat la mine și nu mi-a răspuns. – Dacă nu pleci imediat, chem poliția, l-am amenințat eu. Când am ieșit din magazin, băiatul nu mai era acolo. Dar, după aproximativ o lună de zile, l-am văzut din nou, în același loc, cu mâna întinsă. M-am apropiat de el și l-am întrebat pe un ton blând de data aceasta:

- De ce cerșești?
- Nu mi-a răspuns și mă privea speriat.
- Ce faci cu banii pe care ți-i dau oamenii? I-am întrebat.
- Îi dau lui tata, mi-a răspuns el, gata, gata să izbucnească în plâns.
- El te trimite să cerșești?
- Da, mi-a răspuns el, în timp ce începuseră să-i curgă lacrimile.

M-am simțit „ca dracu”. Îl bănuisem pe nedrept pe băiat. Tocmai mă pregăteam să-i mai pun câteva întrebări ca să aflu mai multe, dar băiatul mi-a întors spatele și a plecat. „Ce-o fi cu tatăl său? O fi șomer și n-are bani ca să-și întrețină familia? O fi bolnav și nu are bani de medicamente? O fi un prăpădit care are nevoie de bani ca să-și cumpere țigări și băutură?” m-am întrebat. Dornic să aflu un răspuns la aceste întrebări și dornic să-l ajut în vreun fel pe copil, am început să mă uit după el de câte ori treceau prin dreptul magazinului. A reapărut acolo, nu după foarte mult timp. M-am grăbit să stau de vorbă cu el.

– Mă recunoști? I-am întrebat
– Da, mi-a răspuns el.
– Să nu-ți fie frică de mine. Vreau să știu de ce te trimite tatăl tău la cerșit. Are serviciu?

- Nu are.
- Este bolnav?
- Are un picior tăiat.

Am înghițit un nod mare. Am depășit momentul de slăbiciune și am continuat să-l întreb:

- Mama ta lucrează?
- Nu.
- Din ce trăiești?
- Din ajutorul de la stat și din ce strâng eu.

Nu-mi venea să cred! „Copilul ăsta nu e sincer cu mine. Cât de mare poate fi ajutorul și cât de mult poate „strânge” el ca banii puși laolaltă, să satisfacă nevoile de trai a trei persoane?”, m-am întrebat. „Poate-i adevărat și trăiesc ca vai de ei”, am presupus. Am remarcat și că băiatul avea un defect la ochiul stâng. I-am dat cincii lei și am plecat. N-am făcut decât câțiva pași și m-am întors.

- Cum te cheamă? I-am întrebat.
- Marian.
- Mergi la școală?
- Da.
- Ce clasă ești?
- Am terminat a treia.
- La ce școală?
- La numărul 70.

Este o școală nu departe de unde locuiesc eu. M-am hotărât să mă interesez acolo despre el. Zis și făcut: deși era încă vacanță, m-am dus la școală. L-am găsit pe director, i-am spus ce doresc, m-a încercat să mă ajute. Ghinionul meu a fost că erau trei clase de a treia și, în două din ele era câte un Marian. Unul avea note foarte bune, celălalt bunicile.

– Băiatul de care mă interesez eu, are un defect la unul din ochi, l-am informat pe director.

– Degeaba îmi spuneți. Eu nu-i cunosc pe copiii din cele două clase. Ar putea să vă ajute doar învățătoarele.

Învățătoarele erau însă în vacanță, așa că l-am rugat pe director să-mi dea adresele amândurora ca să-i caut acasă. Ne-am dus la secretariat și am aflat cele două adrese. Amândoi locuiau în cartier: unul pe strada Țiglina, unul pe strada Anestinelor.

Am început cu prima, pentru că o știam și era chiar lângă școală. Toate casele de pe stradă sunt tip, construite între cele două războaie, pentru familii cu venituri medii: funcționari, profesori, medici, ingineri etc. Am găsit casa lui Marian, l-am cunoscut și pe el și pe părinții lui. Era cel cu note bunicile, dar nu cel pe care-l căutam. Prin urmare, celălalt Marian, țigănușul de la Mega Image, e cel cu note foarte bune. O surpriză cât se poate de plăcută!

Ca să aflu cea de a doua stradă, a trebuit să merg mai întâi acasă și să mă uit pe o hartă a Bucureștilor. Am găsit-o și m-am dus acolo. De cum am intrat pe ea, m-am speriat: nu-mi închipuiam că într-o zonă relativ centrală a Capitalei poate să existe o stradă atât de amărâtă! Intrarea dinspre Delea Nouă este atât de strâmtă, încât nu poate trece o mașină. Cele pe care le-am văzut pe stradă, două Dacia scoase din uz și vreo două mașini mai noi, intraseră pe la celălalt capăt al străzii. Majoritatea caselor sunt mici, vechi și dărăpănate. Sunt și niște barăci, niște încropeli jalnice, dar în care locuiesc oameni! Pe garduri sau porți erau haine la uscat. Pe stradă mai erau și două cărucioare, unul plin cu fier vechi, altul plin cu cartoane, care trădau ocupația unora dintre locuitorii ei. La porți, pe scaune aduse din case, bărbați și femei - mai ales femei - stăteau la taifas. Un „comerciant” își etalase marfa în stradă, iar doi tineri jucau cărți. Câțiva copii alergau și țipau. Așa cum arăta, această stradă era mai degrabă o curte mare, comună, decât o arteră de circulație.

Apariția mea n-a rămas neobservată: copiii s-au oprit din alergat, tinerii și-au întrerupt jocul de cărți, cei din fața porților au încetat să mai discute și toți și-au îndreptat privirile spre mine. Pesemne vizita unui străin pe strada lor nu este un eveniment obișnuit. M-am intimidat. O femeie tânără s-a grăbit să mă interogheze:

- Pe cine căutați?
- Din cauza emoției, nu mi-am amintit numele tatălui băiatului. A trebuit să scot din buzunar hârtia pe care mi-l notasem. L-am citit cu voce tare. O altă femeie, mai în vârstă, modest dar curat îmbrăcată, cu o figură de om cumsecade, s-a sculat de pe scaunul pe care ședea și s-a îndreptat spre mine:

– Sunt soția lui. Ce treabă aveți cu el?
– Se apropie începerea anului școlar și vreau să mă interesez de Marian: dacă e sănătos, dacă va merge la școală, dacă are bani de cărți și rechizite.

Norocul meu a fost că nu m-a întrebat în ce calitate mă interesez de el. Am văzut cum i s-au umplut femeii ochii de lacrimi... și cum își făcea curaj să-mi spună ceva:

- Nu va merge..., a reușit să zică.
- De ce?
- E plecat din țară.
- Unde?
- În Franța.
- Singur?
- Cu tatăl lui.
- Ce să facă acolo?

Femeia nu mi-a răspuns și a început să plângă de-a binelea. În jurul nostru se adunaseră toți oamenii de pe stradă.

– L-a dus taică-său la „studii”, s-a băgat în vorbă un bărbat tuciu, și toată lumea a început să râdă.

– S-au dus cu „afaceri”, l-a contrazis altul, și s-au mai auzit câteva râsete. Mi-am dat brusc seama pentru ce au plecat acolo, tatăl fără un picior și băiatul cu un defect de vedere: să cerșească.

– Păcat! Marian a fost un elev foarte bun la învățătură, am spus eu.
– Eu i-am spus să nu-l ia cu el, se căina femeia, în timp ce-și ștergea lacrimile. Știam că învăță bine. Îmi pusesem mari speranțe în el. Nădăjduiam că, la bătrânețe, ne va asigura o viață mai bună, că ne va scoate de aici.

– Nu te mai văieta, femeie! O să se întoarcă de acolo cu o mulțime de bani, o să-și cumpere o mașină trăsnet și o casă la Znağov, a spus cineva, și iar s-au auzit râsete.

– Să se întoarcă și fără niciun ban, numai să se întoarcă, i-a răspuns femeia și a izbucnit din nou în plâns.

Nu mai aveam ce face acolo. Am salutat și am plecat cu imaginea acelei mame îngrijorată pentru soarta copilului ei și dezamăgit că n-am putut să-l ajut pe Marian...

Corneliu CRISTESCU

VIAȚA ÎN RITMURI DIURNE

(dinspre Lucian Blaga)

Viața se scurge pe sub ochi implacabil, În jocul de zile și nopți. Lăudabil Rămâne în om doar dorința firească De-a ști, de-a înțelege creația cerească.

Ne-ndeamnă uimirea, ne-ndeamnă și gândul, Mirarea ne prinde pe toți, ani de-a rândul, Cum ziua ce pornit-a din zori către apus E-nchisă-n cerc de noaptea ce s-a contrapus!

Din noaptea cea mare cu zori de lumină, Ne-aprindem să ardem o zi-treagă și plină. Purcedem spre viață, purcedem spre moarte Și ziua ne-mpinge-n albastru spre noapte.

Iar noaptea, feeric, trăim către ziuă, Căci timpul nu-ți bate nici apa în piuă. În liniștea nopții ne spunem în șoapte, Că ziua ce vine se naște din noapte.

Viața-i așa precum se și spune, Trăim repetabil în cicluri diurne. Din noaptea trăită se naște o zi, Iar ziua se duce din ce-a fost, spre ce-a fi.

Să ardem mistere, să-nvingem un zid, Creăm alte taine și legi ceucid. Sporim ne-nțeleșuri, spunând ce-i de spus Și ziua se topește înghițită de apus...

Iar cercul de cercuri ce viața-l închide, Ne prinde adesea lucrând piramide. Că noaptea ce vine, altei zile-i precede, Vieții ce trece, oare ce îi succede?

Andrei POGÁNY

VISUL PIERITOR

Cutreier singur pădurea, lumina soarelui dispare, nu găsesc nici o potecă în desiș la înserare.

Copacii pădurii toți mă privesc, parcă au amuțit, în jur mișună misterioase făpturi, sunt îngrozit.

Mă pierd acum printre ramuri, a mea viață s-a terminat, de mâine trupul meu rece, va zace pe frunzișul uscat.

Un putred copac licărește difuz colo-n depărtare, oare ce-mi vestește această tainică arătare?

Sclipirea lui continuă, îl privesc cu stufoare, flacăra a dispărut, dar iată colo iar apare.

Acum tu vibrezi în lumină, îmi dau seamă, că ești cu mine, de nimic nu mi-e teamă.

Vreau să mângâi făptura din rug, cea lucitoare, flacăra ei nu rănește, nici nu mă doare.

Pornesc după ea, îmi arată o minune, și găsesc poteca ce mă scoate din pădure.

Sunt pe imașul mătășos, luna argintiu lucește, stau tânjind de plecare, făptura ta îmi lipsește.

Când ceasul deșteptător sună, visul e destrămat, zâmbetul tău rămâne în mine pe veci păstrat.

Cornelia POPESCU

IMPRESII DE TOAMNĂ

Și toamna poate fi frumoasă... uneori, Când muza-i pictează pe frunze și flori, Și ramurile părguite, pline de culoare, Se scaldă alene-n raze dulci de soare.

Imagini grăbite se succed pe sub nori Brăzdați de șirurile de cocori călători, Iar ploaia cristalină cu stropii ei repezi Țese în valuri pânze pe străzi și-n livezi.

E pace de toamnă și parcă-i liniște... iar, Când frunza aurie strecurată-n calendar Lumină lină răsfrânge peste anii amintiri, Rodind aievea comorile ascunse în trăiri.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Lucian GRUIA
Cornelia POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

IMPLACABILUL TIMP

(tot dinspre Lucian Blaga)

Pe planeta vieții mele, Am privit, cândva, 'ntr-o noapte, Liniile multe, dar rebele, Mi s-au preschimbat în șoapte.

Și-auzeam din noaptea albă Și din nimbul translucid, Visele-mi schimbate-n cifre, Cifre reci ce măucid.

Care țin morțiș ca talpa-mi Să rămână pe pământ, Timp în care capu-mi-n plete Se avântă-n nori și vânt.

Destinat de aștrii nopții, Condamnat întru visare, Mă împart dumnezeiește Între cifre seci și... zare!

Și mă lupt mereu cu timpul, Și cu clipa mă tot chinui, Dar mă lamentez lui Cronos C-adevărul tot în vin îi!

Căci reîntors către trecutul Astrului pe care calc, Nu-nțeleg deloc făcutul Ce sfârșește-n catafal!

Mă tot prăbușesc în mine, Dar mă-ntorc și iar mai sper Și-mi zidesc eternitatea Din grăunți de efemer!

Și îmi construiesc într-una, Tainic și în chip stingher, Baze mari de piramidă Creionate către cer.

Dar lovite de seisme, De blestem și de mister, Fără vârf, sunt ca săgeata Ce nu duce nicăieri!

Și astfel, o existență Eșuată-n piramide, Generează veșnicia Dintr-un stol d-efemeride!

****
Devorați fiind de Cronos, Prinși de neîmplinitul vis, Aneantizăm cu timpul, Lunecând către abis!

15 iulie – Lecția „Macedonski” prezentată de Constantin MIRONESCU

Lansare de carte:

Doina BÂRCĂ

POEMELE DORULUI

12 august 2014

“Mă simt o statuie vie pe care sculptorul VIAȚA o modelează în mod deosebit din doi în doi ani (mai ales în ultimii 14).

Dar indiferent cât de dureros ar face asta, îi voi spune cu mare drag și în ultima secundă, cât de mult o iubesc!”

Conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar aparține în exclusivitate autorilor
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro